

оставяше престъпление не наказано, но следъ като напълно се убедѣше, че е сигурно извършено. До известна степенъ бѣше и снисходителенъ, доколкото това нѣмаше да донесе лоши следствия. Изпратенъ бѣше тука отъ Цариградъ преди много години. Всѣкой въ града го познаваше, знаеше дори и домашния му животъ. Презъ последнитѣ години го бѣха сполетѣли много нещастия. Една постоянна замисленостъ осѣняваше лицето му. Въ очитѣ му грѣеше тѣжна усмивка. Шестъ израснали деца едно следъ друго му бѣха измрѣли, а най-сетне и кадѣната му. Съ всичко това той бѣше се примирилъ като истински мюсюлманинъ фаталистъ. Подъ сѣнката на тихата му скѣрбъ живота му течеше равно, доде войната и него отмѣсти отъ обикновения пѣтъ.

Той не се задоволи отъ маминитѣ обяснения, 'понеже имаше факти на рѣце, че Стоименъ и даскалъ Димитъръ сж бунтовници и врагове на царщината. Но не можа и да извлѣче впечатление, че мама наистина знае нѣщо повече отъ това, що каза. Вечеръта тате се прибра. Презъ деня билъ затворенъ и разпитванъ. Но и него не могълъ каймакамина да уличи въ нѣщо или да го използва. Турцитѣ имаха мнение за баща ми, че е работливъ и миренъ човѣкъ. Това му помогна да избѣгне подозрѣния и лоши следствия.

Ние постояхме мълчаливи още малко предъ каймакамина съ очи сведени и впити у земи. Най-сетне той ни каза да си вървимъ. Въ първия мигъ радостъ трепна въ душитѣ ни, че леко се измжквахме отъ каймакамската одая, но скоро се сетихме, че нѣщо страшно се вие надъ чичо Стоименъ и даскалъ Димитъръ, а следователно и надъ цѣлото ни семейство. Лицето на майка ми потъмнѣ. Погледътъ ѝ угасна. Както ме държеше за рѣка, усѣтихъ я, че изстива. Ние слизахме по стълбата между заптиета, аскерлии и забити — едни слизаха съ насъ, други възлизаха. Гледаха ни враждебно, че ние и всички българи бѣхме причина московъ — гяуръ да воюва срещу падишаха, царщината и правовѣрнитѣ. Край насъ нѣкои рѣмжеха и се заканваха. Страховити трѣпки пълзѣха като мравки по тѣлото ми. Мама треперѣше и ме